THE SHEPHERD OF ISRAEL

Subscription Price
50 Cents a Year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. XXI No. 9
MAY, 1939

PENTECOST, OR SHEVUOTH

By the late DR. LEOPOLD COHN

The Jewish custom of counting seven weeks from Passover to Pentecost is a very old one, and yet few have any idea what is the secret behind this commandment. We find the instructions in Leviticus 23: "Ye shall count unto you from the morrow after the sabbath...... seven sabbaths shall be complete", meaning from the second morning of the passover season forty-nine days were to be counted, and the fiftieth day was to be the Day of Pentecost, when a new offering was to be brought to God.

In order to grasp the significance of this custom we need to examine two other commandments which God gave to Israel. First, on the day before the counting was to begin, in the morning, it was required that a "sheaf (omer) of the firstfruits" be brought as a wave offering unto the Lord. This sheaf or omer of the firstfruits of the harvest was to be waved by the high priest up and down before God. Secondly, at the close of the seven weeks, on Pentecost there were to be brought to the high priest "two wave loaves....of fine flour....baken with leaven" (Lev. 23:17) and these also were to be waved before the Lord our God.

In the New Testament, which is a record of the events surrounding the coming of Messiah and the establishment of His faith upon the earth, we read that on the very morning, "the morrow after the sabbath", when the priest waved the omer before God, the Lord Jesus Christ arose from the grave. He had been crucified on Friday, the eve of the Passover, and on Sunday, "the morrow after the sabbath", he arose. Therefore, by the "firstfruits" God had shown us in symbol that the Lord Jesus Christ, our Messiah, would rise out of the grave on that day, "the morrow after the sabbath". Following His resurrection, He remained for fully forty days with His disciples, after which He was taken up to heaven. This testimony was established by more than five hundred Jews, living in Jerusalem and round about, who saw the events that transpired and testified thereof (1 Cor. 15).

Now consider the wave loaves, or breads. These two loaves which the priest waved before God on Pentecost had to be "baken with leaven." Generally it was forbidden that leaven be brought with a sacrifice, as it is written, "ye shall burn no leaven....in any offering of the Lord made by fire" (Lev. 2:11). Why, then this exception ?

WHY THE LEAVEN ?

In the history of the Acts of the Apostles, in the first two chapters, we find that the Lord Jesus Christ had promised His disciples when He was taken up to heaven from their midst that He would send them the Holy Spirit. A few days later, on the day of the feast of Pentecost, early in the morning, when the wave loaves were being brought to the priest as an offering unto the Lord, suddenly a most remarkable thing took place. The Holy Spirit came upon the believers in the temple, and they began to preach the good news (Gospel) of the Lord Jesus Christ in various languages, to the foreign speaking groups that were represented there. (The four million Jews that were scatterd outside of Palestine had adopted the tongue of the land where they lived, and there were also many proselytes and Gentiles who came up for the feast.) Many, on that day, began to believe on Christ as their Saviour from sin, and the Holy Spirit united the group of believers, Jews and Gentiles, forming them into one body by their common faith. Since then, there is no longer any distinction between Jew and Gentile as far as acceptance with God is concerned, because faith in the Word of God, through the Messiah, makes every man equal in God's sight (Acts 10).

Now we understand that the two loaves represent Jew and Gentile. The leaven is a symbol of sin which is in both of them, because "all we like sheep have gone astray" (Isa. 53), and through the Holy Spirit, who leads us to the holy faith in the Lord Jesus Christ, both are lifted (as the wave offering was lifted up) to a higher plane, yea, to the highest position, near to the very heart of God; and they become children of God for ever and ever.

This explains the importance of those days between Passover and Pentecost. The Lord Jesus Christ arose from the dead, He was taken up to heaven, and those who believed in Him were forever lifted to the exalted position of children of God, during the days between Passover and Pentecost. All of these events transpired between the day the omer was waved before the Lord, symbolizing the rising of Christ out of the earth in new life (as a grain of seed sprouts out of the earth in new life), and Pentecost, when the two loaves were waved before the Lord, symbolizing the fact that the ascension of our Lord to heaven made possible the coming of the Holy Spirit to lift mankind, both Jew and Gentile, to God. What wonderful days those were!

THE CURSE OF THE LAW

This holiday is also designated by the rabbis as the "time of the giving of the law", for Jewish tradition tells us that the law was given at Mt. Sinai at the time of Pentecost. In that law it is written, "Cursed be he that confirmeth not all the words of this law to do them" (Deut. 27:26). It is also written, "The soul that sinneth it shall die." When we consider how rarely the law is studied at all and how much less it is observed, how sin is rampant all around us and in us, thus bringing everyone under condemnation, we lose all enthusiasm over shevuoth as the "time of the giving of the law." Can we rejoice over the fact that a curse hangs upon man? And yet that is what the law pronounces over sinners.

To this also we find the answer in the Lord Jesus Christ. Though He was the only one who ever lived a sinless life upon earth and kept the law perfectly, He, nevertheless, took upon Himself the curse, as it is written, "cursed is he that hangeth upon a tree." Deut. 21:23. God's curse, pronounced over sinful mankind, was laid upon Him and nailed to the cross with Him. For this reason, everyone who believes on Him is no longer under the curse, because Christ has become his sacrifice for sin, and he can have a happy shevuoth.

This holiday is one of the three occasions on which God had commanded the Jews that every male of the nation should make his appearance in Jerusalem. The rabbis taught later that by thus going to Jerusalem three times a year the Jew would draw near to the Shekinah glory which dwelt in the Temple, in the Holy of Holies. And in this way the Jew would renew three times a year his spirit of consecration and devotion to God. But, we read in Psalm 78:60 the sad truth that the Holy Spirit, the Shekinah glory "forsook the tabernacle of Shiloh, the tent which he placed among men." All of which is in full confirmation of the other teaching of the Word of God, that the Holy Spirit, having left His abode in the Temple, dwelt bodily in the Lord Jesus Christ, and it was this Holy Spirit which the Lord Jesus Christ promised to give to every one who believes on Him. This means that the words of the Lord Jesus Christ are true at the present moment, for He says "Behold I stand at the door and knock: if any man hear my voice and open the door, I will come in to him, and will sup with him, and he with me." Rev. 3:20. It was also the same Lord Jesus Christ who said to His disciples, in John 14:16-18: "And I will pray the Father, and he shall give you another Comforter, that he may abide with you forever. I will not leave you comfortless; I will come to you."

And so it is that the Holy Spirit which forsook the tablernacle in Shiloh is now ready to take up His dwelling place in our hearts, if we will accept Him through the offer made by the Lord Jesus Christ. And if we do, we shall indeed have a very happy Pentecost, or Shevuoth, and we shall be happy for the rest of our lives, until the Lord Jesus Christ shall come and take us to be with Him forever.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y. Entered as Second Class Matter April 4, 1922, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized December 30, 1937.

THE CLOWN WHO COULDN'T LAUGH

By Rev. COULSON SHEPHERD

In a private consulting room the patient had just finished giving the doctor all the details of his case. He was nervous, melancholy, and despondent, he said. He felt that everything in his life had become so hopeless that he had lost all desire to go on. Could the doctor help him? Perhaps a tonic, or a diet? As he watched the physician's face, and waited for him to speak, he managed to look a bit hopeful. Finally the medical man looked up and said, "What you need is a change—something to take your mind off yourself. Wait! I have it. There's a circus in town this week and you really ought to go. The chief attraction is a world-famous clown. I saw him perform—the funniest act I've ever seen. He's the best cure for the blues in many a year."

"Doctor," and now the patient's face was a tortured mask of misery, "I am that clown."

No! Any form of amusement, whatever it may be, might make you laugh a bit at night, but the tears would flow again in the morning. The best the world with all its pleasures can do is to give a short-lived happiness at night. In the morning the soul again bears the full burden of his woes. However, there is a prescription which works just the opposite. Instead of giving a temporary pleasure, it gives a lasting joy. David, the sweet singer of Israel, knew the remedy, for he wrote these words:

> "Weeping may endure for a night, but joy cometh in the morning." Psalm 30:5.

All of us know by sad experience that to drown troubles and sorrows by going out to have a good time brings only a temporary happiness. How about the morning? No pleasure or happiness then. Too often it is remorse and even more intense sorrow. Would you not like to know how to reverse it, so that the sorrow would be just a brief evening experience and the joy, which is a lasting happiness, would be yours in the morning? Let me repeat,

> "Weeping may endure for a night, but joy cometh in the morning." Psalm 30:5

We are living in a night time scene, and the night is dark for Israel. It is getting darker, but God speaks of a morning that will soon dawn, and for Israel as a nation that will be a glorious day. It will be the day of Israel's salvation.

I am glad for the happiness that Israel will experience in that future day, when the morning breaks, but I am concerned about individual Jews today. My heart aches for the Jewish people. The Torah teaches that unless you turn to the God of your fathers, the God of Abraham, Isaac and Jacob, and heed His compassionate call to you, the night through which you are now passing, this night of weeping, will be an eternal night for you. The Scripture tells us that if you neglect your God's salvation, there will be no escape.

We all need God's salvation. Forget all about religious and preconceived notions. Let us face some facts.

First of all: Every reader must confess with me that all have sinned. And having sinned, we are separated from God. The Torah states it this way:

> "The Lord looked down from heaven upon the children of men, to see if there were any that did understand, and seek God. They are all gone aside, they are all together become filthy: there is none that doeth good, no, not one." Psalm 14:2, 3.

The prophet Isaiah said,

> "All we like sheep have gone astray; we have turned every one to his own way." Isaiah 53:6.

Now what is the result of this? Hear Isaiah again:

> "Your iniquities have separated between you and your God, and your sins have hid His face from you, that He will not hear." Isaiah 59:2.

Do you not see your need? Do you not see that you have sinned and as a result you are separated from God? The Creator of heaven and earth is not some indulgent, benevolent, old grandfather who can lightly pass over our sins and think we are cute and cunning. No, our God is a righteous, holy God, and because we have sinned we are separated from Him.

Now listen to the next point: It is possible for sinners, separated from God, to have their sins forgiven and be in close fellowship with God. He has said through King David:

> "Happy is he whose transgression is forgiven, whose sin is covered." Psalm 32:1

And let me tell you how a God who is holy can righteously forgive our transgressions and cover our sins. God has an unchanging law governing this. Hear it:

> "It is the blood that maketh an atonement for the soul." Lev. 17:11.

Ah, but where is the Altar of Sacrifice? Where is the blood? Think of all the ceremonies held on the sacred Day of Atonement and during the Passover season. Is there any blood shed? If there is no blood, how can there be atonement? If there is no Passover Lamb slain, how can there be redemption?

This brings us to our third point. In addition to God being holy and righteous, He is also loving, not willing that any of us should remain separated from Him, and go into "The blackness of darkness forever." Being a God of love, He provided what was necessary for us to have our transgressions forgiven. He provided the Altar of Sacrifice! He provided the Sacrifice! He provided the Blood!

If you are to have your transgressions forgiven and your sins covered, you must have it done God's way or it is not done. If you neglect this most important matter, your present night of weeping, figuratively speaking and literally, too, will be an eternal night for you. But if you hear and heed God's way of forgiveness, His way of salvation, you will enter upon an eternal day of joy.

My friend, there is only the one Altar of Sacrifice and that is Calvary, where the Christ of God died a sacrificial death for sin: there is only one blood that can atone for your sins and that is the precious blood of your Saviour-Messiah, the Lord Jesus Christ. God tells us to believe in Him and we are saved. Hear Him as He speaks through Moses, the great prophet and leader of Israel,

> "I call heaven and earth to record this day against you, that I have set before you life and death, blessing and cursing: therefore choose life, that both thou and thy seed may live." Deut. 30:19.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Original work established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS BETH SAR SHALOM

Throop Avenue and Walton Street

Brooklyn, N. Y.

WHERE YOU MAY OBTAIN

THE SHEPHERD OF ISRAEL

UNITED STATES. New York: Headquarters Building, 27 Throop Avenue, Brooklyn, New York: Chicago, Ill.: 316 Stanley Pl., Rev. Solomon Birnbaum. Pittsburgh, Pa.: 1603 Centre Ave., Rev. John Solomon, Missionary. Philadelphia, Pa.: 717 Walnut St., Mr. Harry Burgen, Missionary. Buffalo, N . Y.: 206 North Park Ave., Rev. A. B. Machlin. Columbus, Ohio. 712 S. Hague Ave. Rev. Oscar Wago, Los Angeles, Calif.: 2005 Brooklyn Avenue, Rev. E. Zimmerman.

OVERSEAS. Sidney, Australia: 145 Commonwealth Street, Rev. G. E. Ardill. Warsaw, Poland: Targowa 15, M. 4. Rev. Moses Gitlin, Missionary. Jerusalem, Palestine: Gospel Gate, Russian Compound, Rev. Frank L. Boothby, Missionary. Paris, France: 123 Avenue du Maine, Rev. Henri Vincent.

40 CTS. WORTH FOR 25 CTS.

Send us 25¢ in coin or stamps and we will mail you a 40¢ New Testament in Hebrew, Yiddish or English.

Address:

THE SHEPHERD OF ISRAEL

27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.

אויף זיך גענומען אזוי ווי עס הייסט אין דברים כ"א: „כי קללת אלהים תלוי", ד"ה, די קללה וואס גאט האט אויסגעשפראכען איבער זינדיגע מענשען, איז דאמאלס אויפגעהאנגען געווארען מיט ישוע המשיח אויפ'ן קרייץ אויפ'ן בארג גלגלת. און דאס ווערט בעזייטיגט פון יעדען איינעם וואס האט אמונה אין איהם אלס קרבן פאר זיינע זינד, און ער קאן במילא האבען אן אמת'ן יום טוב שבועות, וועלכער איז איינער פון די שלש רגלים, ווען אידען זענען געגאנגען עולה רגל זיין צו זיין נאהענט צו דער שכינה, נעמליך אין בית המקדש וואו גאט ב"ה האט געוואוינט.

אידישע פיהרער האבען שפעטער געמיינט אז ווען אידען וועלען עולה רגל זיין נאך ירושלים דריי מאל א יאהר וועלען זיי אויפ'ס ניי צוגעצויגען ווערען צו דער הייליגער שכינה וואס האט גערוהט אין קודש הקדשים. מיר לעזען אבער אין תהלים ע"ח, 60: „ויטש משכן שלו אהל שכן באדם", ד"ה, די הייליגע שכינה האט שפעטער פארלאזט דאס משכן שלו און האט זיך געגרינדעט א וואוינונג אין דעם מענש (אין ישוע המשיח).

דעם זעלבען רוח הקודש האט ישוע המשיח שפעטער פארשפראכען צו געבען צו יעדען וואס וועט גלויבען אין איהם, און זייט דאמאלס זענען די אמת'ע מאמינים בישוע המשיח, סיי אידען סיי גוים, געווען בעלי רוח הקודש און די ווערטער פון הייליגען גואל ישוע, זענען עד היום הזה בוכשטעבליך ערפילט געווארען.

ישוע המשיח וויל אז אלע זאלען גלויבען אין איהם און אז אלע זאלען ווערען בעלי רוח הקודש, ער האט געזאגט אין מפעה"ש ג, 20: „איך שטעה ביי דער טהיר און קלאפ ווער עס וועט מיר עפענען וועל איך צו איהם אריין קומען און מיט איהם חברותא האבען".

יא, דער רוח הקודש וואס האט דאמאלס פארלאזט דאס משכן שלו איז איצט בערייט אויפצונעמען די נייע וואוינונג אין מענשליכע הערצער דורך אמונה אין ישוע המשיח. קומענדיג צו אזא הויכער מדרגה קאנען אלע אידען האבען א פרעהליכען און פאלקאמענען שבועות אזוי ווי די ערשטע תלמידים האבען אמאל געהאט ווען דער רוח הקודש איז איבער זיי ארונטער געקומען. (מפעה"ש ב)

א "קלאון" וואס האט ניט געקאנט לאכען

ביי רעוו. קאלסאן שעפארד

אין א פריוואטען אונטערזוכונגס־צימער האט א געוויסער פאציענט דעם דאקטאר איבערגעבען אלע איינצעלהייטען פון זיין קראנקהייט און די סימפטאמען, נעמליך, ער איז שטארק נערוועז און מעלאנכאליש. זיין צושטאנד איז געווען אזוי האפנונגסלאז אז ער האט לחלוטין פארלוירען דעם ווונש צו לעבען. אלעם האט פאר זיינע אויגען אויסגעזעהן ווי איין גרויסע כמארע, פארוואלקענט און פארדונקעלט. און אט פרעגט ער ביים דאקטאר אויב ער קאן איהם פון זיין פערצווייפעלטער לאגע ווי עס איז מיט עפעס ארויסהעלפען. אפשר מיט א טאניק אדער מיט א דייעט?

אזוי קוקענדיג דעם דאקטאר אין פנים, האט דער חולה בעקאמען אביסעל האפנונג. מי יודע וואסארא טייערע מעדיצין דער דאקטאר דענקט איהם צו פארשרייבען? ווי איבערראשט איז ער אבער געווען צו הערען אז דער דאקטאר הייסט איהם האבען עפעס אן ענדערונג כדי זיך צו ערהאלען און אזוי ווי עס איז יעצט פאראן א צירקוס אין שטאדט, זאל ער געהן זעהן יענעם וועלט בארימטען „קלאון", וועט ער דארט הארציג לאכען און אזוי נאך וועט ער פון זיין גאנצע מעלאנכאליע פטור ווערען.

— דאקטאר וואס רעדט איהר, איך בין דאך טאקע יענער „קלאון"! האט דער חולה אויסגערופען! דער מוסר השכל דערפון איז — די בעסטע אמוזירונגען פון דער וועלט וועלען אייך טאקע מאכען לאכען אבער איהר קאנט דאך נישט תמיד לאכען, אזוי־באלד ווי איהר הערט־אויף צו לאכען קומען צוריק אי די נערוועזיגקייט און אי די מעלאנכאליע. דוד המלך זאגט אונז אבער אין תהלים ל' פון א געוויסע רפואה וואס האט א מערקווירדיגע ווירקונגסקראפט, נעמליך —

„בערב ילין בכי" מעלאנכאליע קאן אנהאלטען איבער נאכט „ולבקר רנה", אבער אין דער פריה קומט געזאנג און פרייד.

מיר האבען אלע די ערפאהרונג אז מיט פערגניגען קאן מען נור אביסעלע דערלייכטערען די נערוועזיטעט און די מעלאנכאליע, שפעטער קומט זי אבער צוריק. אבער כדי דאס אומצוענדערען, נעמליך, אז „בערב ילין בכי" די טרויריגקייט, די מעלאנכאליע זאל נור אנהאלטען איבער נאכט און „ולבקר רנה", דאס געזאנג און די פרייד זאל בלייבען פאר אימער, איז דא א נייער מיטעל, נעמליך — ווי מיר אלע לייזער ווייסען, לעבט ישראל איבער א טרויריגע נאכט־סצענע. זי איז זעהר טרויריג פאר ישראל און זי ווערט אימער מעהר דונקעלער. גאט זאגט אונז אבער וועגען א נייעם מארגען וואס וועט אנהויבען צו טאגען איבער ישראל. עס וועט זיין א טאג פון ישועה און נחמה. עס פרייהט מיך הארציג צו דענקען וועגען יענעם נייעם טאג, הלואי זאל עס זיין פריהער אלס שפעטער. איך בין אבער אויך פאראינטערעסירט אין דעם היינטיגען אידישען טאג. מיין הערץ ברענט אין מיר וועגען היינטיגען טאג אין ישראל, און די הייליגע תורה זאגט, אז ווען דו וועסט דיך נישט קעהרען צום אלהי אברהם יצחק ויעקב און מיט איהם אין פארבינדונג שטעהן, וועט ריעזע דונקעלע גלות־נאכט וואס האלט שוין אן איבער 1900 יאהר, חלילה אזוי אנהאלטען פאר אייביג. די הייליגע תורה זאגט אויך, אז ווען דו וועסט פערנאכלעסיגען גאטס ישועה (אין ישוע המשיח) וועט דאן פאר דיר מעהר קיין ישועה זיין.

מיר אלע ברויכען גאטס ישועה, ערשטענס, צו באקענען אונזערע זינד וועלכע שיידעט אונז אב פון גאט אזוי ווי עס הייסט אין תהלים י"ד: „גאט קוקט ארונטער פון הימעל אויף מענשען צו זעהן אויב עס איז פאראן וועלכער וואס זוכט גאט, אלע האבען זיך אבער אבגעקערט..." אויך ווי ישעיה זאגט אונז אין קאפיטל 53 אז: „מיר אלע האבען געבלאנדזשעט ווי די שאף אלע זענען געגאנגען אין איגענעם וועג..." און דאן לעזען מיר אין ישעיה נ"ט אז גאט זאגט: „אייערע זינד האבען געמאכט א צווישענשייד צווישען אייך און צווישען אייער גאט".

ליעבער לעזער, ווי דו זעהסט איז גאט א גערעכטער און א הייליגער גאט און די זינד האט אונז אבגעשיעדען פון איהם ווייל גאט האסט די ז י נ ד. ער איז אבער אויך א ל י ע ב ע ר בארמהערציגער גאט און ער וויל נישט אז מיר זאלען אומקומען אין אונזערע זינד, ער וויל די פארבינדונג מיט אונז אויפס־ניי בענייען און אנקניפען. מיר לעזען אין תהלים ל"ב ווי דוד זינגט ברוח הקודש:

„וואויל איז דעם, וועמעס זינד זענען פארגעבען, וועמעס זינד זענען צוגעדעקט".

אזוי באלד די זינד ווערען בעזייטיגט פון אונז איז במילא קיין שטערונג מעהר פאראן אז מיר זאלען מיט'ן ליעבען גאט אין פארבינדונג שטעהן. אט דא קומט ישוע המשיח אויף דער סצענע איבער וועם עס הייסט אין ויקרא י"ז 11 „כי הדם הוא בנפש יכפר". דאס בלוט פון הייליגען משיח וועלכעס איז פארגאסען געווארען אויפ'ן בארג גלגולת איבער 1900 יאהר צוריק רייניגט אונז פון אלע אונזערע זינד און פארבינדט אונז אויפס־ניי מיט'ן גערעכטען הייליגען און ל י ע ב ע ן גאט.

„הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל", דער שומר ישראל שלאפט נישט און וויינט איבער ישראל'ס טרויריגער, דונקעלער און לאנגער נאכט, ווען די זינד זאל אבער נישט אבגעשאפט ווערען דורך דעם קרבן המשיח אזוי ווי גאט האט געפלאנט און ווי ער האט געגעבען, דאן וועט חלילה פון דער לאנגער נאכט קיינמאל קיין ענד נעמען. דאגעגען אבער ווען מיר וועלען יא אננעמען דאס קרבן המשיח און יא אין איהם גלויבען וועט די נאכט באלד פארשווינדען פון אידישן לאגער. א נייער טאג, יא א הערליכער טאג, וועט זיך באלד אנהויבען פאר ישראל. „בערב ילין בכי" וועט זיין א זאך דער פערגאנגענהייט און „ולבקר רנה" וועט זיך באלד אנהויבען.

„ווען דאס וועט זיין? ליעבער לעזער, עס איז לגמרי אין אונזערע הענד. אזוי באלד ישראל וועט גלויבען אין ישוע המשיח דורך וועם אונזערע זינד וועלען בעזייטיגט ווערען, אזוי באלד וועט דער „בערב ילין בכי" פערוואנדעלט ווערען אין דעם „ולבקר רנה".

סוף דבר

וואס איז אייער אנטווארט? זאלען מיר בלייבען ווי יענער קלאון אין דער מעלאנכאליע אדער זאלען מיר אנהויבען צו זינגען א „שיר חדש" אין ישוע המשיח. וואס?

וואו איהר קאנט בעקאמען דעם רעה ישראל

ברוקלין, נ. י.: בית שר שלום, 27 טרופ עוועניו, פילאדעלפיא, פא.: מר. הארי בוירגען, 717 וואלנאט סטריט. פיטסבורג, פא.: רעוו. דזשאן סאלאמאן, 1603 סענטראל עוועניו. שיקאגא, אילינאי: רעוו. סאלאמאן בירנבאום, 316 סטענלי פליים. לאס אנגעלעס, קאליפ.: רעוו. ע. צימערמאן, 2005 ברוקלין עוועניו, קאלומבוס אהייא: רעוו. אסקאר וואגא, 712 סויט העיג עוועניו. סידני, אסטראליען: רעוו. ג. ע. ארדיל, 145 קאמאנוועלטה סטריט. ווארשע, פוילען: רעוו. משה גיטלין, טארגאווא 15, מ. 4. ירושלים, פאלעסטינא: רעוו. פרענק בוטהבי, גאספל גייט, רוסישער קאמפאונד. פאריז, פראנקרייך: רעוו. הענרי ווינסענט, 123 דאמעין עווע. באפאלא, נ. י.: רעוו. א. ב. מאכלין, 206 נארטה פארק עווע.

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

רועה ישראל

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

Subscription Price
50 Cents a Year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. XXI No. 9
MAY, 1939

שבועות

פון רעוו. לעאפאלד קאהן ע"ה

דער אידישער מנהג צו צעהלען ספירה זיבען וואכען פאר שבועות איז שוין זעהר אלט און דאך ווייסען נישט די ספירה־צעהלער פון דעם גרויסען סוד וואס שטעקט אין דיזער מצוה.

דער מקור פון דער ספירה איז אין ויקרא כ"ג. דארט זאגט אונז גאט: „וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה . . . " ד"ה, מ'זאל צעהלען פון צווייטען מארגען פון פסח 49 טעג און דער 50טער טאג זאל זיין שבועות און ברייננגען א נייע מנחה צו גאט.

כדי גרינדליך צו פארשטעהן די אורזאך פון דעם מנהג פון דעם בוכשטעבליכען צעהלען ספירה דארפען מיר זיך ערשט באקענען מיט אנדערע צוויי געבאטען וואס גאט האט אונז געגעבען. ערשטענס:

אין זעלבען אין־דער־פריה איידער מ'האט נאך אנגעהויבען צו צעהלען, האט מען באדארפט ברייננגען דעם „עומר", ד"ה, א מעסטעל פון דעם ערשטען שניט פון גערשטען. און דעם „עומר" האט דער כהן באדארפט אויפהויבען צו גאט, אזוי ווי עס הייסט: „והניף את העומר לפני ד'". (ויקרא כ"ג): און צווייטענס:

אם ענדע פון צעהלען, אויפ'ן 50טען טאג וואס איז שבועות, האט מען באדארפט ברייננגען „בכורים", ד"ה, מאכען צוויי חלות געמישט מיט חמץ פון ערשטען צייטיגען ווייץ, און דאס האט מען אויך באדארפט אויפהויבען פאר גאט.

מיינט איהר אפשר אז גאט האט דאס געהייסען טהון אזוי מיר־ניט־דיר־ניט, אהן וועלכער אורזאך? געוויס ניט. נייערט עס שטעקט דרין א גרויסער סוד וואס אידען ווייסען ניט און דארפען עס דוקא זעהר נויטיג וויסען. אדרבה, הערט און פארשטעהט:

דארטען אין ברית החדשה לייענען מיר אז פונקט אין יענעם פריה־מארגען, „ממחרת השבת", ווען דער כהן האט גענומען דעם „עומר" און אויפגעהויבען צו גאט, פונקט דאמאלס איז ישוע המשיח אויפגעשטאנען פון קבר. ווייל געקרייציגט איז ער געווארען פרייטאג פאר פסח, וואס איז דאמאלס אויסגעפאלען אום ערב פסח, און זאנטאג, „ממחרת השבת", איז ער אויפגעשטאנען. דאס באשטעטיגט אויך די היסטאריע. דאס צייגט אונז, אז מיט'ן „לחם התנופה" האט גאט ב"ה אונז סימבאליש מרמז געווען אז ישוע המשיח, וואס איז דאס „לחם החיים" וועט אויפגעהויבען ווערען פון קבר אין יענעם פריה־מארגען, און גאנצע פערציג טעג נאך דער אויפערשטעהונג האט ער זיך אויפגעהאלטען מיט זיינע תלמידים און איז דאן ארויף אין הימעל. דיזע זאכען זענען בעשטעטיגט געווארען פון מעהר ווי פינף הונדערט אידען יראים ושלמים וואס האבען דאס געזעהן און דרויף עדות געזאגט. (קארינטער א, קאפ. ט"ו).

צו וואס דארף מען דאס חמץ?

איצט קומען מיר צו דעם „לחם התנופה": די צוויי חלות וואס דער כהן האט באדארפט אויפהויבען צו גאט אום שבועות, האבען געמוזט זיין מיט חמץ, אזוי ווי עס הייסט דארט: „חמץ תאפינה". אין אלגעמיין האט קיין חמץ ניט געטארט געברענגט ווערען פאר א קרבן, אזוי ווי עס הייסט: „כי כל שאור... לא תקטירו אשה לד'". (ויקרא ב, 11) פארוואס דא יא? אבער הערט.

אין מפעלות השלוחים קאפ. א' און ב' לייענען מיר אז ישוע המשיח האט פארשפראכען זיינע תלמידים אזוי באלד ווי ער וועט ארויף אין הימעל וועט ער אויף זיי שיקען דעם רוח הקודש. און פלוצים, שבועות גאנץ פריה, ווען דאס לחם התנופה איז געפראוועט געווארען אין בית המקדש, איז עפעס איבערנאטירליכעס געשעהן. דער רוח הקודש איז איבער זיי געקומען און זיי האבען אנגעהויבען צו פארקינדיגען די בשורה טובה פון ישוע המשיח אין אלערהאנד שפראכען צו אלערהאנד שפרעכענדע מענשען. דער רוח הקודש האט אלעמען פאראייניגט, דעם איד און דעם גוי וואס האבען געגלויבט אין ישוע המשיח. ווייל די אמונה אין גאט'ס ווארט דורך ישוע המשיח מאכט אלע גליידך. (מפעלות השליחים י').

איצט וועט איהר, ליעבער לעזער, שוין פארשטעהן אז די צוויי חלות רעפרעזענטירען אידען מיט גוים. דער חמץ סימבאליזירט די זינד פון ביידע, ווייל, „כלנו כצאן תעינו..." (ישעיה נ"ג) און דורכ'ן רוח הקודש וואס פיהרט צו דער אמונה הקדושה בישוע המשיח, ווערען זיי ביידע אויפגעהויבען צו א העכערער מדרגה, יא, צו דער העכסטער שטופע, נאהענט צו דעם סאמע הערץ פון גאט ב"ה און ווערען קינדער גאטעס לנצח נצחים:

ווען מיר האבען שוין געזעהן די וואונדערבארע זאכען וואס עס האט פאסירט צווישען פסח און שבועות, נעמליך, אז ישוע המשיח איז אויפגעשטאנען פון טויט און איז נאהענט צו שבועות ארויף אין הימעל, און אלע זיינע גלויביגע תלמידים פון אלע צייטען ווערען דורך איהם אויך אויפגעהויבען צו א העכערע מדרגה, יא, ווען מיר האבען דאס שוין אלעם געזעהן, איז שוין מעהר קיין וואונדער ווארום מ'האט אזא גרויס געוויכט געלייגט אויף דעם בוכשטעבליכען צעהלען פון די טעג פון די גרעסטע פאסירונגען זייט די וועלט שטעהט.

מ'צעהלט ספירה יעדען טאג פון פסח ביז שבועות. פון דעם טאג אן וואס מ'האט אויפגעהויבען דעם עומר וואס סימבאליזירט די אויפערשטעהונג פון ישוע המשיח ביז צו דעם 50טען טאג ווען מ'האט אויפגעהויבען די צוויי חלות, וואס סימבאליזירען, אז דורך דעם ארויפגעהן פון ישוע המשיח אין הימעל, איז דער רוח הקודש געקומען און האט פערורזאכט דאס אויפהויבען פון די מענשהייט, סיי איד סיי גוי, צו גאט ב"ה. אוי וואסערע טייערע טעג דאס זענען!

מיר גלויביגע אין ישוע המשיח צעהלען אויך עפעס אזא מין ספירה יעדען טאג. מיר האפען אז ישוע המשיח וועט באלד קומען צום צווייטען מאל און וועט זיין דער מלך היהודים. ער איז נור א פראגע פון א קורצער צייט. און אט דיזע קורצע צייט צעהלען מיר ספירה און ווארטען אויף זיין קומען.

דער יו"ט איז אויך באצייכענט אלס „זמן מתן תורתנו", א צייט ווען די תורה איז אונז געגעבען געווארען. און אין דער זעלבער תורה הייסט עס: ארור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת לעשות אותם", דאס הייסט: פארשאלטען איז דער מענש וואס האלט נישט די גאנצע תורה. און אין דער זעלבער תורה הייסט עס אויך: „הנפש החטאת היא תמות". ד"ה, יעדע נשמה וואס זינדיגט מוז שטערבען, ד"ה, פארלוירען געהן. און ווען מיר מאכען נור א חשבון הנ[illegible] און געפינען אויס ווי ווייניג אדער גארנישט מ'לערנט די תורה, און וויפיעל מ'זינדיגט ווייל מ'האלט נישט די תורה און מ'איז דערפאר אונטער דעם ארור און קללה. פארגעהט דער גאנצער אפעטיט פון יו"ט אלס א „זמן מתן תורתנו".

ישוע המשיח האט אבער דעם ארור און קללה

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.
Entered as Second Class Matter April 4, 1922, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized December 30, 1937.